

Nr 81

Av herrar Bengtsson i Varberg och Asp, om obligatorisk tillläggssjukpenningförsäkring för företagare.

Praktiskt taget alla förvärvsarbetande personer som har en årsinkomst av 1 200 kronor är tillförsäkrade sjukförsäkringens grundsjukpenning om tre kronor per dag. Den obligatoriska tillläggssjukpenningen utgår däremot endast till personer som har en årsinkomst av *tjänst* om minst 1 800 kronor. Den som inte är arbetstagare är sålunda vid sjukdom obligatoriskt skyddad för sitt inkomstbortfall endast med tre kronor om dagen. Genom att teckna en frivillig tillläggssjukpenning hos den allmänna sjukkassan kan denna grupp förbättra sitt skydd. Enligt senast tillgängliga uppgifter från riksförsäkringsanstalten hade vid utgången av år 1957 endast 82 191 av landets cirka 518 000 företagare utnyttjat möjligheten att frivilligt försäkra sig. De frivilligt försäkrade företagarna utgör alltså mindre än en sjättedel av samtliga. Visserligen kan det förekomma att en företagare inte behöver vidkännas något inkomstbortfall genom sin sjukdom, men att mer än fem sjättedelar skulle vara i den situationen är uppenbarligen omöjligt. De allra flesta självständiga företagare — småbrukare, handlande, hantverkare m. fl. — har ofta lika stort behov som arbetstagarna av en tillläggssjukpenning. Statsmakterna har på olika sätt sökt stimulera de självständiga företagarna att utnyttja möjligheten att teckna sig för en frivillig tillläggssjukpenning hos den allmänna sjukkassan. Således har den frivilliga försäkringen förbilligats genom att statsbidrag lämnas till denna försäkringsform. Dessutom har sjukkassorna genom organiserad propaganda försökt att få till stånd ökad anslutning till den frivilliga försäkringen. Trots de stimulerande åtgärder som sålunda vidtagits, har endast en bråkdel av dem som behöver ett försäkringsmässigt skydd vid sjukdom kommit sig för att ansluta sig till försäkringen. Först när vederbörande drabbas av en sjukdom upptäcker han sitt bristfälliga skydd, men då är det för sent att göra något åt saken.

Det är tydligt att en frivillig försäkring, avseende ekonomiskt skydd vid sjukdom, inte får den anslutning som ur vare sig de enskildas eller samhällets synpunkter kan betecknas som tillfredsställande.

När sjukförsäkringslagen behandlades år 1953 var föredragande departementschefen inte främmande för tanken att ytterligare utvidga kretsen av obligatoriskt försäkrade personer. Utvecklingen har sedermera visat att ett sådant beslut är av behovet påkallat.

I princip bör den obligatoriska försäkringen för tilläggssjukpenning utsträckas till att gälla även samtliga företagare. Detta bör emellertid inte hindra att man för de säkerligen sällsynta fall, där ett dylikt försäkringskydd till äventyrs icke är behövt, öppnar möjlighet till utträde ur sjukförsäkringen i fråga om tilläggssjukpenningen.

Med stöd av ovanstående anhåller vi,

att riksdagen måtte besluta hemställa till Kungl. Maj:t att föranstalta om en utredning angående obligatorisk tilläggssjukpenning till alla personer som har inkomst av förvärvsarbete.

Stockholm den 23 januari 1959

Ingemund Bengtsson
i Varberg

Einar Asp